

Joan Vilà-Clara Garriga, ceramista

<www.vila-clara.com/ca>

Text > JOSEP CAMPMAYÓ, escriptor

Foto > TONI VILCHES

La tradició de la ceràmica de la Bisbal existeix. Una tradició lligada des de sempre i sense dreceres a la terra vermella sobre la qual ha crescut la vila empordanesa. Joan Vilà-Clara Garriga (la Bisbal d'Empordà, 1949) n'és un dels hereus més significats. Ho és ell, de la mateixa manera que ho van ser el seu pare i el seu germà, i una sèrie d'insubornables bisbalencs que han fet del treball de l'argila i l'engalba un art, una indústria artesanal i una manera de viure. Amb una passió que no busca amagar, en Vilà-Clara explica com tota aquesta memòria d'un ofici es pot resseguir en els espais del Museu de Ceràmica de la Bisbal. Aquest enginyer tècnic industrial, reconvertit a petició del pare, amb poc més de vint anys, en empresari artesà, assumeix amb absoluta fermesa que el model Vilà-Clara de fer les coses és la clau de la fama de la ceràmica bisbalenca. I que, en part, aquest èxit és gràcies a la competència. Com en qualsevol esport, la competició esmola la perfecció. Voler fer les coses bé, sense pensar en els guanys pecuniaris, amara tant l'artesà o l'artesana que ho fa des del taller de casa seva, com a qui, com ell, s'esforça per mantenir una indústria artesana.

En Josep, el pare de l'estirp Vilà-Clara, no va tornar a ser el pastisser que havia estat abans de la guerra. Dotat de les habilitats del gran dibuixant, i després de passar per l'Escola de Belles Arts de la Bisbal d'Empordà, va encetar la seva activitat artesana a casa d'un fabricant

de rajoles. En Josep, el fill gran, va fer d'aprenent al taller de diferents terrissers locals, on va aprendre tot i més del que cal saber de la terrissa. Però va afegir a aquest coneixement la seva tendència natural cap a la recerca i la innovació. Va afegir una visió nova en totes les seves peces, i va crear obres úniques, arriscades i d'una bellesa poc acostumada. Joan Vilà-Clara, lluny de ser el germà petit, dona un impuls nou a aquest pòsit de riquesa familiar. És cert que de molt jove va necessitar sortir de la Bisbal i anar a fer els estudis superiors a Terrassa. Va ser un allunyament curt. A la primeria dels anys setanta va assumir la direcció de l'empresa familiar. Aprofitant la memòria de l'ofici del pare, incorporant la recerca artística del seu germà i embolcallant-ho tot amb la fixació familiar per l'excel·lència, en Joan va convertir can Vilà-Clara en un referent mundial de la ceràmica bisbalenca. Mentre molts mestres són especialistes en processos concrets, la condició de propietari del negoci el converteix en coneixedor de tot l'ofici.

Actualment, hi ha molta creativitat en tot el que es fa als abundants tallers ceramistes de la Bisbal, admet en Vilà-Clara amb orgull. Al capdavant del Gremi de Ceramistes, vetlla perquè la qualitat encara sigui l'element identificador de tot el que surt dels forns baix-empordanesos. I pronostica una llarga vida a l'ofici, perquè, com assegura, de ceràmica sempre n'hi ha hagut i sempre n'hi haurà.